

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2003

Utgiven i Helsingfors den 29 januari 2003

Nr 23—31

INNEHÅLL

Nr	Sidan	
23	Statsrådets förordning om ändring av 5 och 9 § förordningen om passgranskningsställen	61
24	Statsrådets förordning om fördelningen av arbetsgivares socialskyddsavgifter som inflyter under 2003	63
25	Statsrådets förordning om betalning av frontunderstöd till vissa utländska frivilliga frontmän . . .	65
26	Statsrådets förordning om rehabiliteringsverksamhet för krigsinvaliders makar och änkor samt krigsänkor	66
27	Statsrådets förordning om grunderna för beviljande av statsunderstöd för vård år 2003 av narkotikamissbrukare	68
28	Handels- och industriministeriets förordning om ändring av handels- och industriministeriets beslut om arbeten inom elbranschen	70
29	Handels- och industriministeriets förordning om ändring av 1 § handels- och industriministeriets beslut om elektrisk utrustnings säkerhet	73
30	Handels- och industriministeriets förordning om ändring av 16 och 17 § handels- och industriministeriets beslut om ibruktagning och drivande av elanläggningar	74
31	Handels- och industriministeriets förordning om ändring av handels- och industriministeriets beslut om ibruktagande och drivande av eldrivna hissar	75

Nr 23

Statsrådets förordning

om ändring av 5 och 9 § förordningen om passgranskningsställen

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från inrikesministeriet, *ändras* i förordningen den 27 maj 1992 om passgranskningsställen (461/1992) 5 § och 9 §, sådana de lyder, 5 § i förordning 1530/1995 och 222/2001 samt 9 § i förordning 309/2002, som följer:

5 §

Passgranskningsställen vid gränsen mellan Finland och Ryssland

Egentliga passgranskningsställen är Imatra, Niirala, Nuijamaa, Rajajooseppi, Salla, Vaalimaa, Vainikkala och Vartius. Egentligt passgranskningsställe för järnvägstrafik mellan Finland och Ryssland är dessutom Kouvola järnvägsstation.

Ett tillfälligt passgranskningsställe för finska och ryska medborgare är Kuusamo.

9 §

Inresa och utresa via havsområde

Fartyg som via ett havsområde kommer in i landet och överskrider det inre territorialvattnets yttre gräns enligt lagen om gränserna för Finlands territorialvatten (463/1956) skall anlända till passgranskningsstället längs den kortaste allmänna farleden för genomförande av gränskontroll enligt lagen om gränsbevakningsväsendet (320/1999). Fartyg som via havsområde lämnar landet skall anlöpa ett

passgranskningsställe för genomförande av gränskontroll och därefter passera det inre territorialvattnets yttre gräns längs den kortaste allmänna farleden.

Med avvikelse från 1 mom.

1) kan fritidsbåtar samt sådana fiskefartyg som används för fiske och som har avgått från Finland och rör sig utanför Finlands territorialvattengräns utan att anlöpa en hamn i någon annan stat, komma in i landet och lämna landet utan att använda en allmän farled och utan att anlöpa ett passgranskningsställe samt utan att gränskontrollåtgärder vidtas annat än sporadiskt,

2) vidtas inga gränskontrollåtgärder i fråga om regelbunden passagerartrafik mellan Finland och en annan stat som i enlighet med den i Schengen den 19 juni 1990 ingångna konventionen om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 mellan regeringarna

i Beneluxstaterna, Förbundsrepubliken Tyskland och Franska republiken om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (konventionen) har avskaffat de inre gränskontrollerna, om trafiken bedrivs längs en allmän farled,

3) kan fritidsbåtar samt sådana fiskefartyg som används för fiske när de anländer till Finland från en annan stat som i enlighet med konventionen har avskaffat de inre gränskontrollerna eller när de avgår till en sådan stat komma in i och lämna landet utan att anlöpa ett passgranskningsställe och utan att gränskontrollåtgärder vidtas annat än sporadiskt, om de, när de överskrider det inre territorial vattnets yttre gräns, använder en allmän farled.

Denna förordning träder i kraft den 1 april 2003.

Helsingfors den 23 januari 2003

Inrikesminister *Ville Itälä*

Lagstiftningsråd Tomi Vuori

Nr 24

Statsrådets förordning**om fördelningen av arbetsgivares socialskyddsavgifter som inflyter under 2003**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, föreskrivs med stöd av 16 § 2 mom. lagen den 4 juli 1963 om arbetsgivares socialskyddsavgift (366/1963), sådant det lyder i lag 574/2000:

1 §

Arbetsgivares socialskyddsavgifter som betalats för 2003 utan särskild debitering anses fördelade enligt följande:

1) om staten, andra statliga inrättningar än de affärsverk på vilka lagen om statens affärsverk (627/1987) tillämpas eller landskapet Åland är löneutbetalare

arbetsgivares socialskyddsavgiftsprocent	folkpensionsavgift %	sjukförsäkringsavgift %
6,814	57,969	42,031

2) om en kommun, en samkommun eller ett kommunalt affärsverk, den evangelisklutherska kyrkan, dess församling eller kyrkliga samfällighet eller det ortodoxa kyrkosamfundet eller dess församling är löneutbetalare

arbetsgivares socialskyddsavgiftsprocent	folkpensionsavgift %	sjukförsäkringsavgift %
4,014	59,791	40,209

3) om någon annan än en i 1 eller 2 punkten avsedd arbetsgivare är löneutbetalare

arbetsgivares socialskyddsavgiftsprocent	folkpensionsavgift %	sjukförsäkringsavgift %
2,964	45,547	54,453
5,164	68,745	31,255
6,064	73,384	26,616

2 §

Arbetsgivares socialskyddsavgifter som betalats för 2003 på basis av debitering anses fördelade enligt följande:

- 1) folkpensionsavgift 53,5 %
- 2) sjukförsäkringsavgift 46,5 %

3 §

Arbetsgivares socialskyddsavgifter som betalats för 2002 och tidigare år och som influtit under 2003 anses fördelade enligt följande:

- 1) folkpensionsavgift 57,6 %
- 2) sjukförsäkringsavgift 42,4 %

4 §

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003.

Förordningen tillämpas även på arbetsgi- vares socialskyddsavgifter som har debiterats före förordningens ikraftträdande och som har influtit den 1 januari 2003 eller därefter.

Helsingfors den 23 januari 2003

Omsorgsminister *Eva Biaudet*

Äldre regeringssekreterare Juha Rossi

Nr 25

Statsrådets förordning**om betalning av frontunderstöd till vissa utländska frivilliga frontmän**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, föreskrivs med stöd av 7 c § lagen den 13 maj 1988 om statsbudgeten (423/1988), sådant detta lagrum lyder i lag 689/2001:

1 §

Frontunderstöd kan på ansökan betalas enligt denna förordning

1) till en utländsk frontman i svåra ekonomiska omständigheter som är fast bosatt i Estland eller någon annanstans på det tidigare Sovjetunionens område och som frivilligt deltagit i Finlands krig, samt

2) till en frivillig frontman som är fast bosatt i Finland och som frivilligt deltagit i Finlands krig.

Med utländsk frontman avses den som har beviljats frontmannatecken för utlänningar enligt förordningen om frontmannatecken för utlänningar (418/1992) eller som uppfyller villkoren för beviljande av tecknet.

Till den som beviljats frontmannatecken enligt förordningen om frontmannatecken (772/1969) betalas dock inte frontunderstöd.

2 §

Frontunderstödet beviljas som engångsbetalning till ett belopp av 455 euro.

Helsingfors den 23 januari 2003

Omsorgsminister *Eva Biaudet*

3 §

Utgifterna för frontunderstödet ersätts ur det anslag som i statsbudgeten under moment 33.22.57 reserverats för ändamålet.

4 §

Frontunderstödet beviljas av statskontoret enligt ansökan. Ansökan om bidraget skall lämnas in före utgången av år 2003.

5 §

Statskontoret meddelar vid behov närmare anvisningar om tillämpningen och verkställigheten av denna förordning.

6 §

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003 och gäller till och med den 31 december 2003.

Denna förordning tillämpas vid betalningen av understöd för 2003.

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan den träder i kraft.

Regeringssekreterare Anne-Marie Brisson

Nr 26

Statsrådets förordning**om rehabiliteringsverksamhet för krigsinvaliders makar och änkor samt krigsänkor**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, föreskrivs med stöd av 7 c § lagen den 13 maj 1988 om statsbudgeten (423/1988), sådant detta lagrum lyder i lag 689/2001:

1 §

Till rehabilitering kan godkännas en person som behöver rehabilitering och:

1) vars make har skadats eller insjuknat till följd av krigen 1939–1945 så att hans invaliditetsgrad enligt lagen om skada, ådragen i militärtjänst (404/1948) är minst 50 procent. Ytterligare förutsätts att makarna bor tillsammans. Intagning av en krigsinvalid för institutionsvård hindrar dock inte rehabilitering av maken;

2) vars make som skadats eller insjuknat till följd av de förhållanden som avses i 1 punkten har dött år 1976 eller därefter, om makens invaliditetsgrad vid hans död har varit minst 40 procent; och

3) vars make som skadats eller insjuknat till följd av de förhållanden som avses i 1 punkten har dött år 1976 eller därefter och som får full försörjningspension efter maken fastän den skadades eller insjuknades invaliditetsgrad inte har kunnat fastställas; samt

4) vars make har dött eller försvunnit till följd av krigen 1939–1945 och som får försörjningspension enligt lagen om skada, ådragen i militärtjänst. Ytterligare förutsätts att personen i fråga har försörjt minst ett barn som har varit berättigat till försörjningspension. En person som på nytt har blivit berättigad till försörjningspension när ett senare ingånget äktenskap blivit upplöst kan inte godkännas till rehabilitering.

Vid val av personer som skall rehabiliteras skall företräde ges sådana i 1 mom. 1 punkten avsedda personer vars make har en invaliditetsgrad på 100 procent. Deras rehabilitering kan vid behov upprepas årligen.

2 §

En anstaltsrehabiliteringsperiod varar två veckor. Om rehabiliteringen sker på krigsinvalidernas brödra- eller sjukhem, rehabiliteringssjukhus eller diakonissanstalten i Uleåborg varar rehabiliteringsperioden dock tre veckor.

En dagrehabiliteringsperiod varar 10 dagar. Om dagrehabiliteringen sker på krigsinvalidernas brödra- eller sjukhem, rehabiliteringssjukhus eller diakonissanstalten i Uleåborg varar rehabiliteringsperioden dock 15 dagar.

Öppen rehabilitering kan omfatta en serie på högst 15 behandlingstillfällen. Kostnaderna för behandlingsserien får inte överstiga 510 euro per rehabiliteringsklient, dock så att kostnaderna för öppen rehabilitering som ges i hemmet får inte överstiga 765 euro per rehabiliteringsklient.

3 §

Statskontoret väljer på basis av ansökningar de personer som skall rehabiliteras. Till ansökan skall bifogas ett läkarintyg som visar behovet av rehabilitering. Till en ansökan om öppen rehabilitering skall bifogas en remiss eller en kopia av den.

4 §

Anstaltsrehabilitering och dagrehabilitering ges på sådana rehabiliteringsanstalter som Statskontoret godkänt. Öppen rehabilitering kan ges av serviceproducenter och självständiga yrkesutövare som avses i lagen om privat hälso- och sjukvård (152/1990).

Statskontoret betalar kostnaderna för rehabiliteringen direkt till rehabiliteringsanstalterna, serviceproducenterna och de självständiga yrkesutövarna.

5 §

Utgifterna för rehabiliteringen ersätts av

Helsingfors den 23 januari 2003

det anslag som i statsbudgeten för år 2003 reserverats för ändamålet under moment 33.22.56.

6 §

Statskontoret ger vid behov närmare anvisningar om tillämpningen och verkställigheten av denna förordning.

7 §

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003 och gäller till och med den 31 december 2003.

Omsorgsminister *Eva Biaudet*

Regeringssekreterare Anne-Marie Brisson

Nr 27

Statsrådets förordning**om grunderna för beviljande av statsunderstöd för vård år 2003 av narkotikamissbrukare**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från social- och hälsovårdsministeriet, föreskrivs med stöd av 8 § statsunderstödslagen av den 27 juli 2001 (688/2001):

1 §

Det anslag som beviljats under moment 33.32.38 i budgeten för 2003 används till betalning av statsunderstöd till kommuner och samkommuner för kostnader föranledda av vård för narkotikamissbrukare.

Avsikten är att statsunderstödet skall användas för anordnande av servicestyrning för personer med svåra narkotikaproblem, för effektivisering av vården och rehabiliteringen samt särskilt ökning av avgiftningen och substitutions- och underhållsbehandlingen av personer beroende av opiater.

2 §

Statsunderstödet kan beviljas en kommun eller en samkommun. Om statsunderstöd ansöks skriftligen hos länsstyrelsen.

3 §

På den verksamhet som anges i denna förordning och som en kommun ordnar tillämpas 4 § lagen om planering av och statsandel för social- och hälsovården (733/1992).

4 §

Statsunderstödet fördelas länsvis som följer:

Södra Finlands län	3 744 627 euro
Västra Finlands län	2 069 133 euro
Östra Finlands län	615 693 euro
Uleåborgs län	815 037 euro
Lapplands län	325 510 euro

5 §

Beviljandet av statsunderstöd för ett länsområde baserar sig på hur i ansökan har beaktats

- 1) antalet personer med svåra narkotikaproblem i området som ansökan gäller,
- 2) den rådande disproportionen mellan behovet av och antalet tjänster,
- 3) storleken på kommunens eller samkommunens finansieringsandel,
- 4) en plan för uppföljning och uppskattning av de åtgärder som vidtas och projekt som genomförs samt för redogörelserna till länsstyrelsen.

Vid bedömning av om statsunderstöd skall beviljas beaktas dessutom

- 1) långsiktigheten i utvecklandet av vården av narkotikamissbrukare,
- 2) utvecklandet av servicesystemet som helhet i samarbete mellan hälsovårdscentralerna, kommunens socialväsande, den specialiserade sjukvården och övriga serviceproducenter,
- 3) samarbetet mellan kommunerna,
- 4) hur stor vikt som läggs vid verksamheten på basnivå,
- 5) utvecklandet av ny verksamhets- och arbetspraxis,
- 6) åtgärder för att förkorta befintliga vårdköer, samt
- 7) sådan personalutbildning som stöder utveckling av verksamheten.

6 §

På basis av ansökningarna beslutar länsstyrelsen om beviljandet av statsunderstöd inom länet.

Länsstyrelsen kan på ansökan besluta om ändringar i den plan för vilken en kommun eller en samkommun beviljats understöd.

7 §

Länsstyrelsen betalar statsunderstödet till kommunen eller samkommunen till den del den vidtar de åtgärder och genomför de projekt för vilka understödet har beviljats.

Länsstyrelsen kan besluta att en del av statsunderstödet beviljas år 2004. Statsunderstödet betalas som föreskott till statsunderstödstagaren i en eller flera poster.

Statsunderstödet får användas även efter den redovisningsperiod under vilken understödet har mottagits.

Helsingfors den 23 januari 2003

Omsorgsminister *Eva Biaudet*

8 §

Länsstyrelsen tillställer social- och hälsovårdsministeriet redogörelse för hur ändamålsenliga och resultatrika de åtgärder och projekt har varit som har finansierats med statsunderstödet.

9 §

På statsunderstödet tillämpas dessutom statsunderstödslagen (688/2001).

10 §

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003.

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan förordningen träder i kraft.

Överläkare Terhi Hermanson

Nr 28

Handels- och industriministeriets förordning**om ändring av handels- och industriministeriets beslut om arbeten inom elbranschen**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med handels- och industriministeriets beslut
ändras i handels- och industriministeriets beslut av den 5 juli 1996 om arbeten inom elbranschen (516/1996) 11 § 1 och 3 mom., 12 § 2 mom. 1 a- och 2 a-punkten, 13 § 2 mom., 16 § 2 mom. 1 punkten, 17 §, 18 § 1 mom., 19 och 23 § samt fogas till förordningen en ny 23 a § som följer:

11 §

Som tillräckligt yrkeskunnig för att självständigt utföra el- och driftsarbeten inom sin egen bransch och övervaka dem anses en person som har instruerats i dessa arbeten och

1) avlagt diplomingenjörsexamen, yrkeshögscolexamen i teknik (ingenjör, YH) eller ingenjörsexamen eller teknikerexamen inom elbranschen,

2) avlagt yrkesexamen eller specialyrkesexamen inom elbranschen eller motsvarande examina,

3) avlagt läroavtalsutbildning inom elbranschen,

4) avlagt treårig grundläggande yrkesexamen inom elbranschen eller motsvarande utbildning och därefter skaffat sig ett års arbetserfarenhet i ifrågavarande arbeten inom elbranschen,

5) avlagt tvåårig grundläggande yrkesexamen inom elbranschen eller motsvarande utbildning och därefter skaffat sig två års arbetserfarenhet i ifrågavarande arbeten inom elbranschen,

6) avlagt ettårig utbildning inom elbranschen och därefter skaffat sig tre års arbetserfarenhet i ifrågavarande arbeten inom elbranschen, eller

7) har minst sex års arbetserfarenhet i

ifrågavarande arbeten inom elbranschen och tillräckliga grundkunskaper i branschen.

Som tillräckligt yrkeskunnig för att självständigt utföra arbetena när det gäller elarbeten på en enstaka elmateriel- eller elanläggningsgrupp anses med anvikelse från vad som bestäms i 1 mom. en person som

1) skaffat sig två års arbetserfarenhet beträffande ifrågavarande arbeten,

2) dels avlagt yrkesexamen enligt lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning (631/1998) inklusive den del av examen som Utbildningsstyrelsen i grunderna för examen har fastställt såsom kompetenskrav i fråga om arbeten inom elbranschen enligt denna paragraf, dels därefter har skaffat sig två års arbetserfarenhet beträffande ifrågavarande arbeten inom elbranschen.

12 §

För elbehörighet 1 krävs en avlagd elsäkerhetsexamen samt

1 a) diplomingenjörsexamen, yrkeshögscolexamen i teknik (ingenjör, YH) eller ingenjörsexamen inom elkrafttekniken och

2 a) teknikerexamen inom elkrafttekniken eller diplomingenjörsexamen, yrkeshögsco-

leexamen i teknik (ingenjör, YH) eller ingenjörsexamen i någon annan elbransch än elkraftteknik och

13 §

För elbehörighet 2 krävs avlagd elsäkerhetsexamen samt sammanlagt minst sex år grundutbildning och arbetserfarenhet inom elbranschen. Utbildningen eller examen inom elbranschen skall motsvara minst tre års studier. Efter avlagd utbildning eller examen krävs minst två års tillräckligt omfattande arbetserfarenhet som ger förtrogenhet med elarbeten.

16 §

För hissunderhållsbehörigheten krävs avlagd hissäkerhetsexamen, samt

1) avlagd hissmontörsutbildning eller någon annan grundutbildning eller examen inom elbranschen och

17 §

För montering på driftsplatsen av eller konstruktionsmässiga ändringsarbeten på sådana lyft- och förflyttningsanordningar för personer vilka är jämförbara med hissar krävs behörighet enligt 15 §. För reparation och underhåll av dessa anordningar krävs den behörighet som anges i 15 eller 16 §. Dessutom berättigar den behörighet som anges i 12—14 § till utförande av monteringsarbeten, ändringar i konstruktionen av samt reparations- och underhållsarbeten på anordningar för byte av nivå som är avsedda för handikapade och vilkas lyfthöjd är högst 2 meter.

18 §

Bedömningsorganet kan på begäran bevilja ett behörighetsintyg begränsat till det arbetsområde som stämmer överens med utbildningen inom elbranschen för en person som i stället för en examen eller utbildning inom elbranschen som krävs i 14—17 § har avlagt någon annan teknisk examen eller utbildning och

1) som enligt lagen om yrkesinriktad vuxenutbildning avlagt den del av en fristående

examen som Utbildningsstyrelsen i grunderna för examen har fastställt såsom kompetenskrav i fråga om arbeten inom elbranschen enligt denna paragraf, eller

2) som har kompletterat sin utbildning med sådana studier i elbranschen som omfattar minst 30 studieveckor.

19 §

Av den arbetserfarenhet som personen skaffat sig före den utbildning som krävs för behörigheten, kan beaktas

1) för intyg över elbehörighet 1, hälften, om arbetserfarenheten skaffats efter avlagd minst tvåårig utbildning som lämpar sig för arbeten inom elbranschen och den är tillräckligt omfattande för att ge förtrogenhet med ledningsuppgifter i elarbeten,

2) för intyg över elbehörighet 2, hälften, om arbetserfarenheten är tillräckligt omfattande för att ge förtrogenhet med elinstallationsarbeten i fastigheter.

23 §

Bedömningsorganet skall ge behörighetsintyg åt en person som uppfyller kraven i denna förordning.

Bedömningsorganet skall vid utfärdandet av ett behörighetsintyg, utöver vad som någon annanstans bestäms, beakta den utbildning som personen avlagt utomlands utgående från Utbildningsstyrelsens utlåtande.

På motsvarande sätt skall den arbetserfarenhet som skaffats utomlands beaktas, om arbetserfarenheten kan anses tillräckligt omfattande för att ge förtrogenhet också med bestämmelserna om elinstallationer och säkerheten vid elarbetet samt med installationspraxisen och installationsförhållandena i Finland.

23 a §

Bedömningsorganet skall jämföra de kunskaper och den behörighet som påvisas av ett examensbetyg, intyg eller andra handlingar som påvisar formell behörighet och som skaffats av en medborgare i någon av Europeiska ekonomiska samarbetsområdets medlemsstater i en annan medlemsstat med de behörighetskrav som anges i denna förordning. Om bedömningsorganet anser att vill-

koren för att behörighetsintyg skall utfärdas inte uppfylls, skall det ge sökanden anvisningar om hur denna kan skaffa sig de kunskaper och den behörighet som saknas under en anpassningstid eller genom ett lämplighetsprov. Om bedömningsorganet anser att villkoren för att behörighetsintyg skall utfärdas inte uppfylls efter anpassningstiden eller lämplighetsprovet, skall det överföra ärendet till elsäkerhetsmyndigheten som avgör om villkoren för utfärdande av behörighetsintyg uppfylls.

Bedömningsorganet skall beakta den arbetserfarenhet som en medborgare i någon av Europeiska ekonomiska samarbetsområdets medlemsstater skaffat sig i en annan medlemsstat, om arbetserfarenheten kan anses

tillräckligt omfattande för att ge förtrogenhet med bestämmelserna om elinstallationer och säkerheten vid elarbetet samt med installationspraxisen och installationsförhållandena i Finland.

I andra än de fall som nämns i 1 och 2 mom. skall behörighetsorganet utöver vad som någon annanstans bestäms dessutom beakta

1) utbildning som erhållits utomlands i enlighet med vad som bestäms i 23 § 2 mom., och

2) arbetserfarenhet som skaffats utomlands i enlighet med vad som bestäms i 23 § 3 mom.

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003.

Helsingfors den 23 januari 2003

Handels- och industriminister *Sinikka Mönkäre*

Yngre regeringssekreterare Sari Rapinoja

Nr 29

Handels- och industriministeriets förordning**om ändring av 1 § handels- och industriministeriets beslut om elektrisk utrustnings säkerhet**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med handels- och industriministeriets beslut *fogas* till 1 § i handels- och industriministeriets beslut om elektrisk utrustnings säkerhet (1694/1993), sådan den lyder delvis ändrad i handels- och industriministeriets beslut 1216/1995 och 650/1996, ett nytt 4 mom. som följer:

1 §

Bestämmelserna i 3—7 § tillämpas på radio- och teleterminalutrustning till den del den omfattas av tillämpningsområdet för radiolagen (1015/2001). Med undantag av utrustning som avses i 24 § radiolagen tillämpas dock inte de nedre gränser för spän-

ningsområden som nämns i 1 mom. Alternativt kan tillverkaren utöver vad som bestäms någon annanstans dessutom tillämpa 11 a § för att säkerställa att kraven i 3—7 § uppfylls.

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003.

Helsingfors den 23 januari 2003

Handels- och industriminister *Sinikka Mönkäre*

Yngre regeringssekreterare Sari Rapinoja

Nr 30

Handels- och industriministeriets förordning**om ändring av 16 och 17 § handels- och industriministeriets beslut om ibruktagning och drivande av elanläggningar**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med handels- och industriministeriets beslut
ändras i handels- och industriministeriets beslut av den 5 juli 1996 om ibruktagning och drivande av elanläggningar (517/1996) 16 och 17 § 2 mom. som följer:

16 §
Anmälan enligt 18 § 3 mom. elsäkerhetslagen skall göras på det sätt som bestäms nedan i 17 §.

17 §

Anmälan skall göras inom tre månader räknat från besiktningen.

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003.

Helsingfors den 23 januari 2003

Handels- och industriminister *Sinikka Mönkäre*

Yngre regeringssekreterare Sari Rapinoja

Nr 31

Handels- och industriministeriets förordning**om ändring av handels- och industriministeriets beslut om ibrukttagande och drivande av eldrivna hissar**

Given i Helsingfors den 23 januari 2003

I enlighet med handels- och industriministeriets beslut *upphävs* i beslutet av den 30 augusti 1996 om ibrukttagande och drivande av eldrivna hissar (663/1996) mellanrubriken före 3 § och mellanrubriken före 4 § samt 5, 6, 7 §, 16 § 2 mom. och 22 § 1 mom. 6 punkten samt

ändras förordningens rubrik, 1 §, i 2 § det inledande stycket och 1 punkten, rubriken för 2 kap., 3 och 4 §, 11 § 3 mom., 15 §, 16 § 1 mom., 17, 18 och 20 § och i 22 § 1 mom. det inledande stycket samt 5 punkten och 3 mom. som följer:

Handels- och industriministeriets förordning**om användning av hissar**

1 §

Denna förordning gäller besiktning och underhåll av hissar som är i bruk.

(564/1997) innan hissen tas i bruk på nytt. Kraven angående försäkran om överensstämmelse och CE-överensstämmelsemärkning tillämpas dock inte.

2 §

Med undantag av 2 kap. tillämpas bestämmelserna i denna förordning, om inte något annat bestäms nedan, också på följande lyft- och förflyttningsanordningar för personbefordran:

1) lyftplattform som har installerats mellan olika plan i en byggnad, smalhissar och trapphissar och rullstolshissar som är avsedda för personer med nedsatt rörlighet,

4 §

I fråga om mindre ändringsarbeten på en hiss skall överensstämmelse med kraven certifieras av det företag som har utfört arbetet. Ändringsarbetena besiktas i samband med nästa periodiska besiktning. Med tanke på detta skall det företag som utför ändringsarbetena se till att nödvändiga uppgifter om och protokoll över utförda kontroller och provningar bifogas hissens handlingar.

2 kap.

Besiktning av ändringsarbeten

3 §

I fråga om ändringsarbeten som är av betydelse skall överensstämmelse med kraven säkerställas i tillräcklig omfattning i enlighet med 7 § 4 punkten i handels- och industriministeriets beslut om hissars säkerhet

11 §

Med avvikelse från 2 mom. skall på en trapphiss eller rullstolshiss som är i enskilt bruk utföras periodisk besiktning endast en gång inom tre månader från ibrukttagandet. Denna periodiska besiktning skall göras på nytt, om anordningen flyttas till ett nytt driftställe.

Nr 31

15 §

Över periodisk besiktning skall ett besiktningssprotokoll upprättas och ställas till hissinnehavarens förfogande.

16 §

Av besiktningssprotokollet skall framgå uppgifter för individualisering av objektet och de brister som inverkar på säkerheten.

17 §

När hissens säkerhet har säkerställts vid en periodisk besiktning skall den som utfört besiktningen ge hissinnehavaren ett besiktningsskort som skall fästas i hissens korg eller i närheten av den.

Av besiktningsskortet skall framgå när hissen har besiktats och när den senast skall besiktas följande gång.

18 §

Den som utför besiktningen skall göra en anmälan enligt 18 § elsäkerhetslagen (410/1996) till elsäkerhetsmyndigheten inom tre månader från den första besiktningen.

20 §

Den som utför besiktningen skall till elsäkerhetsmyndigheten anmäla de ändringar

i hissinnehavarens kontaktuppgifter som har kommit till hans kännedom och uppgift om nedmontering av hissen som fåtts i samband med besiktningen.

22 §

Vad som i denna förordning bestäms om underhåll och periodisk besiktning av samt registeranmälan om lyft- och förflyttningsanordningar som nämns i 2 § tillämpas med nedan nämnda undantag på följande anordningar tills något annat bestäms:

5) lyftluckor med gångjärn i kanterna vilka fungerar som lyftdörrar och vilkas lyfthöjd är över 2 meter.

På lyftdörrar som avses i 1 mom. 4—5 punkten skall utföras motsvarande periodiska besiktningar som på de lyft- och förflyttningsanordningar som nämns i 2 §. Den första periodiska besiktningen skall dock göras inom ett år från ibruktagandet samt den tredje och de följande periodiska besiktningarna med tre års intervaller, om dörrens lyfthöjd är över fem meter eller vikt över 400 kilogram, och annars med fem års intervaller.

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 2003.

Helsingfors den 23 januari 2003

Handels- och industriminister *Sinikka Mönkäre*

Yngre regeringssekreterare Sari Rapinoja